

[Glistrup]

Etagebyggeriet i Danmark er som bekendt blevet ødelagt og fordyret, fordi staten har været enormt rundhåndet over for de socialdemokratiske boligselskaber, som herigenem har fået foræret en faktisk monopolstilling. De har jo kunnet overbyde alt og alle, fordi de altid har kunnet regne med at få skatteyderne til at betale.

I den senere tid er der tegn på, at dette uvæsen – som kun kan bestå, fordi skatteydermilliarden flyder – også er begyndt at bruge løs af flere og flere penge til andet end boligformål, nemlig til at besmykke sig selv med.

Blandt de mange tidsskrifter, man som folketingsmedlem får, er et af de dyreste – og talentløseste – bladet »Boligen«, der efter sigende uddeles gratis i henved dobbelt så mange eksemplarer som Berlingske Tidendes oplagstal.

Politiken for den 12. maj 1980 beretter på side 9 et tilsyneladende nyt eksempel på den omhandlede misbrugsvirksomhed.

Det drejer sig om, at man har blandet sig i en partipolitisk diskussion i København mellem venstresocialisterne og socialdemokratiet om et legepladsområde, som de sociale boligselskaber gerne vil bebygge. Her bruger de sociale boligselskaber – som jo reelt ikke har andet end skatteyderpenge at øse af – penge på at forfægte de socialdemokratiske synspunkter i nogle kæmpehelsesannoncer. Politiken har nærmere udspurgt den pågældende kontorchef i de sociale boligselskaber – som viser sig samtidig at være folketingsmand for socialdemokratiet – om sagen og skriver som resultat heraf følgende noget kryptiske formuleringer:

»Annoncerne koster 150.000 kr., penge der ifølge Preben Steen Nielsen fordeles på samtlige byggesager under VIBO og tages af det af boligministeriet fastsatte byggesagshonorar ved opførelse af almennyttigt boligbyggeri.«

Ved nærværende spørgsmål søges bl. a. afklaret, hvilke klausuler der efter gældende ret er med hensyn til anvendelsen af det i citatet omtalte »af boligministeriet fastsatte byggesagshonorar«, og hvordan en tilsyneladende skatteyderfinansieret udgiftspost sådan pludselig kan anvendes til en politisk parti-propagandistisk annonceaktion.

Besvarelse (23/5 80):

Boligministeren (Erling Olsen):

De sociale boligselskaber bruger ikke »skatte kroner« til deres public relations-virksomhed.

Den offentlige støtte skal i fuldt omfang anvendes til nedbringelse af huslejerner, hvilket det offentlige tilsyn med boligselskaberne tjener til at sikre.

Dette sker bl. a. ved, at den enkelte ejendom er en selvstændig økonomisk enhed, hvor huslejen og den offentlige støtte skal balancere med ejendommens udgifter.

Selskaberne som sådanne har bl. a. indtægter i form af byggesagshonorarer for at administrere opførelse af nybyggeri og administrationshonorarer for at administrere ejendommene i drift.

Om byggesagshonorarerne kan det oplyses, at disse i boligministeriets cirkulære af 4. juni 1975 om støtte til almennyttigt nybyggeri m.v. er maksimeret til en procentandel af de godkendte byggeudgifter.

Selskabernes administrationsvederlag er ikke tilsvarende maksimeret ved fastsættelse af et generelt maksimumbeløb, men den enkelte kommune påser som tilsynsmyndighed, at honoraret i det enkelte tilfælde ikke overstiger, hvad der er nødvendigt for at sikre en forsvarlig administration.

Selskaberne kan, såfremt der er balance mellem indtægter og udgifter, anvende en del af sine indtægter til oplysningsvirksomhed om socialt byggeri. Boligministeriet er i øvrigt ikke bekendt med, hvor store beløb selskaberne bruger hertil.

Specielt hvad angår bladet »Boligen« skal oplyses, at dette udgives af Boligselskabernes Landsforening, hvis medlemmer består af de boligselskaber, der ønsker at tilslutte sig foreningens formål. Dette formål er efter landsforeningens vedtægter at »samle almennyttige boligselskaber og andelsboligforeninger til fælles arbejde for disses og deres beboeres interesser samt i det hele at øve indflydelse på boligsagens udvikling, såvel hvad dennes økonomiske og tekniske som sociale sider angår, herunder samarbejdet med andre organisationer, som interesserer sig for boligsagen«.

Medlemskabet af landsforeningen er frivilligt, og det enkelte boligselskabs kompetente organer må altså selv træffe beslutning om, hvorvidt man ønsker at være medlem af for-